

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2022 r. – Komisja Europejska/Irlandia**(Sprawa C-481/22)**

(2022/C 398/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 1, w związku z częścią B załącznika I i z art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾ (zwanej dalej dyrektywą), ponieważ nie przyjęła niezbędnych środków w celu zapewnienia, aby woda przeznaczona do spożycia przez ludzi spełniała minimalne wymogi wartości parametrycznych w odniesieniu do Trihalometanów – Ogółem określone w części B załącznika I dyrektywy w 21 publicznych strefach zaopatrzenia w wodę i w 9 prywatnych sieciach zaopatrzenia w wodę i aby zostały podjęte jak najszybsze niezbędne czynności zaradcze w celu przywrócenia jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w wyżej wymienionych publicznych strefach zaopatrzenia w wodę i w prywatnych sieciach zaopatrzenia w wodę, oraz ponieważ nie dała pierwszeństwa stosowaniu tych czynności, uwzględniając między innymi zakres, w jakim odpowiednie wartości parametryczne zostały przekroczone i potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, oraz
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 26 grudnia 2003 r. z surowszymi wymogami mającymi zastosowanie od dnia 26 grudnia 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 330, 5.12.1998, s. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 22 lipca 2022 r. – EI/SC Brink's Cash Solutions SRL**(Sprawa C-496/22)**

(2022/C 398/17)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: EI

Druga strona postępowania apelacyjnego: SC Brink's Cash Solutions SRL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 [ust. 1 akapit pierwszy lit. b)] i art. 6 dyrektywy 98/59/WE w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych ⁽¹⁾, w świetle motywów 2 i 6 preambuły tej dyrektywy, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które zezwalają pracodawcy na nieprzeprowadzenie konsultacji z pracownikami objętymi procedurą zwolnienia grupowego na tej podstawie, że nie mają oni już wyznaczonych przedstawicieli, ani prawnego obowiązku ich wyznaczenia?

- 2) Czy art. 1 [ust. 1 akapit pierwszy lit. b)] i art. 6 dyrektywy 98/59/WE w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych, w świetle motywów 2 i 6 preambuły tej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że w opisanym powyżej przypadku pracodawca jest zobowiązany do poinformowania wszystkich pracowników objętych procedurą zwolnienia grupowego i przeprowadzenia z nimi konsultacji?

(¹) Dyrektywa Rady 98/59/WE w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych (Dz.U. L 225, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2022 r. – Komisja Europejska/Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-516/22)

(2022/C 398/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, P.-J. Loewenthal, T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że zezwalając na wykonanie orzeczenia arbitrażowego wydanego w sprawie ICSID nr ARB/05/20, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim:
  - na podstawie art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 127 ust. 1 Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (¹) (zwanej dalej „umową o wystąpieniu”), ponieważ rozstrzygnęło w przedmiocie wykładni art. 351 ust. 1 TFUE i jego stosowania do wykonania orzeczenia arbitrażowego, podczas gdy ta sama kwestia została rozstrzygnięta w obowiązujących decyzjach Komisji i oczekiwała na wydanie orzeczenia przed sądami Unii;
  - na podstawie art. 351 ust. 1 TFUE w związku z art. 127 ust. 1 umowy o wystąpieniu, ponieważ dokonało błędnej wykładni i błędnie zastosowało sformułowania „praw [...] jedn[ego] lub większ[ej] liczb[y] państw trzecich” i „[p] ostanowienia traktatów [...] naruszają”;
  - na podstawie art. 267 akapit pierwszy lit. a) i b) oraz art. 267 akapit trzeci TFUE w związku z art. 127 ust. 1 umowy o wystąpieniu, ponieważ nie skierowało do Trybunału pytania w przedmiocie ważności decyzji Komisji z dnia 26 maja 2014 r. zabraniającej Rumunii wykonania orzeczenia arbitrażowego (zwanej dalej „nakazem zawieszenia z 2014 r.”) oraz decyzji Komisji z dnia 1 października 2014 r. o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w sprawie wykonania przez Rumunię orzeczenia arbitrażowego (²) (zwanej dalej „decyzją o wszczęciu postępowania z 2014 r.”) i nie zwróciło się do Trybunału, jako sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji, z pytaniem prejudycjalnym o wykładnię prawa Unii, które nie stanowiło ani *acte clair*, ani *acte éclairé*;
  - na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE w związku z art. 127 ust. 1 umowy o wystąpieniu, ponieważ nakazało Rumunii naruszenie jej zobowiązań wynikających z nakazu zawieszenia z 2014 r. i decyzji o wszczęciu postępowania z 2014 r.;
  - obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W wyroku z dnia 19 lutego 2020 r. Micula/Rumunia, Supreme Court of the United Kingdom (sąd najwyższy Zjednoczonego Królestwa) nakazał wykonanie orzeczenia arbitrażowego z 2013 r. wydanego przeciwko Rumunii na rzecz niektórych szwedzkich inwestorów w związku z naruszeniem przez Rumunię dwustronnej umowy inwestycyjnej zawartej w 2003 r. między Szwecją a Rumunią.